

Milí misijní priatelia, ako všetci viete, kresťanstvo sa v Kyjevskej Rusi začalo šíriť vďaka dvom kresťanským panovníkom, z ktorých prvou bola Oľga, ktorú pravoslávni kresťania nazývajú – „apoštolom rovná“. V katolíckom chápaní ide o apoštola-misionára, ktorý ako prvý úspešne prináša Evanjelium na pohanskú zem, ako to na Veľkej Morave uskutočnili sv. Cyril a Metod. Rovnakú zásluhu na kristianizácii Kyjevskej Rusi má aj Oľgin vnuk – Vladimír. Obaja, spoločne s dvoma synmi Vladimíra – Borisom a Olegom, i s Mojsejom Uhrínom (Mojžiš Uhorský), ktorý je nám menej známy, hoci pochádzal z Uhorska, pravdepodobne niekde z Východného Slovenska, sú spoločnými svätými Katolíckej i Pravoslávnej cirkvi, keďže žili ešte do schizmy Katolíckej a Pravoslávnej Cirkvi.

Ako to už u panovníkov býva, mnohí pochybujú o ich svätosti, keďže spôsob života mocnárov nie je vždy schopný podriaďiť sa všeobecnému Božiemu zákonu rovnosti pred Bohom. No predsa len, Božia milosť, ktorú dostali pri krste Oľga, a neskôr i Vladimír, urobili svoje. O ešte nekrstenej Oľge je známe, že bola veľmi pomstychtivá. Keď Drevľania zabili jej muža Igora, pri piatich rôznych priateľsko-zmierovacích stretnutiach nechala pozabíjať predstaviteľov Drevľan – jedných pribila k loďke i zhodila do jamy, iných upálila v bani (ruská sauna), iných porúbala. Po prijatí kresťanstva u nej nie sú známe žiadne podobné situácie. A čo je zaujímavé, sama Oľga

nikoho nenútila prijať novú vieru. Jej výchova sa sčasti prejavila v neskoršom rozhodnutí Vladimíra. Ten, ako je známe, si pohanský život užíval v plnej miere, rozkoše a smilstvo nebolo preň žiadnym problémom. Keď sa však pokrstil, prepustil všetky súložnice a zostal žiť len s jednou ženou, byzantskou princeznou, kvôli ktorej aj prijal kresťanstvo. Za jeho éry sa začalo s krsténím Rusi. Síce bolo celoplošným, v Kijeve, kde naň sám dohliadal, nebolo nijakých násilností ako napr. v Novgorode. Síce Vladimír prijal kresťanstvo vo východnej forme, no nebol nepriateľsky naladený k západným kresťanom. Dokonca prijal i sprevádzal sv. Bruna z Klagenfurtu, ktorý sa uberal na misie k Pečenegom.

Kresťanstvo, hoci nie hneď i nie všade bolo prijaté, svoje prvé plody prinieslo už v podobe mučeníkov – synov Vladimíra - Borisa a Gleba. Nešlo o mučeníkov v pravom zmysle. Ich totiž zabil vlastný brat v snahe zachvátiť trón. No v čom teda ich veľkosť? Oni, na rozdiel od svojho brata, nepodľahli mocenským ideálom, a hoci sa smrti báli, neutekali pred ňou, i keď vedeli, čo sa chystá, ale v modlitbe odovzdávali ducha Bohu, ako to urobil sv. Štefan, prvý mučeník.

Kráľovskí svätci, hodní našej pozornosti, sa končia v 11. storočí, keď na ich miesto nastupujú svätí mnísi. Najkrajšími predstaviteľmi sú zakladatelia Pečerskej Lavry v Kieve – Anton a Teodóz. Prvý z nich je príklad askétu. Jedol veľmi málo, aj to len suchý chlieb a vodu. A práve svojou jednoduchosťou a prísnosťou života v jaskyni priťahoval nových ľudí. Mnohí prichádzali, aby videli svätca, alebo našli pomoc. Je známe, že veľa ľudí sa vyliečilo tak, že zjedlo zem, ktorú on sám jedol namiesto chleba. Nie je veľa zmienok o jeho skutkoch či zázrakoch, nakoľko sa vždy snažil újsť do pustovne. A napriek tomu nebol nikdy sám, lebo mal mnoho nasledovníkov.

Sv. Teodóz bol pokračovateľom Antona. On vyviedol kláštor a spolubratov, ktorých bola celá stovka, z jaskýň Pečerskej Lavry na povrch, kde sa začal rozvíjať kláštorný život. Ich spoločenstvo však nebolo obyčajné. Vládol v ňom duch neobyčajnej lásky, ako to už v začiatkoch každého Božieho diela býva. Spolubratia si boli vedomí, že v každom z nich je Kristus, preto si seba navzájom vážili. Ak aj niekto v niečom narušil pravidlá, nedostával pokarhanie, ale sám sv. Teodóz prišiel so slzami v očiach, odprosoval spolubrata, že ho musí pokarhať. Táto ľútosť predstaveného vždy zasiahla srdcia spolubratov a sami v slzách prosili o odpustenie a požehnanie. Bolo to skutočné otcovské a Božím milosrdenstvom inšpirované napomenutie.

Takéto spoločenstvo bolo sprevádzané mnohými zázrakmi. Tu jeden mních mokrým habitom dokázal zastaviť požiar. Na inom mieste zasa spolubrat hrobár nestačil vykopať hrob, preto poprosil spolubrata znova vstať zmrtvých, kým dokončí robotu, až potom sa pobrať na ten svet, či ak bol úzky hrob, samému sa tam pohodlne uložiť. Rozmnoženie chleba, či iné zázraky tu tiež

Spoločná svätosť 2 - Od Olgy do Antona

Napísal Michal Marhefka
Streda, 18 Júl 2012 02:10

mali svoje miesto. Pre nás to môžu byť historiky, no tam, kde je viera, sú to bežné fakty, v ktorých Boh dokazuje svoju moc i prítomnosť.

Milí priatelia, dúfam, že som vás úplne neunudil. Svätí, o ktorých sme sa zmienili síce žili už pred tisíc rokmi, no trápili sa tými istými životnými otázkami a pokušeniami. Jedni ovládli svoje pokušenia zrazu a v tichu kláštora odovzdali celú svoju bytosť Bohu a jeho dielam, iným sa zase bolo treba najskôr obrátiť, ešte viac sa snažiť, a až potom si zaslúžiť víťazný veniec. Preto ani my nevešajme hlavy, ale borme sa, veď svätosť je pre každého dostupná.